

ניבים עלון קיבוץ געש

גיליון מספר 1909/40 ה- 29 בספטמבר 2021. עורכת קרינה פלדמן

לזכרו של חברנו היקר, דב ניימן. יהי זכרו ברוך

לפני כחודש, בית געש נפרד מדב ניימן. מותיקי ומייסדי קיבוץ געש. דב אהב לכתוב ולהביע את דעתו הפוליטית בעיתונות המקצועית. כתב במשך שנים, לזמן הירוק ולמקומון ידיעות תקשורת. בנוסף, דב כתב למערכת "ניבים" בקביעות, במשך 4 שנים האחרונות. את דב הכרתי דרך העבודה על גיליון ניבים. סיפרתי לו שברצוני לגבש מערכת עם תחומי עניין שונים ומגוונים ולמצוא אנשים שירצו לקחת חלק בכך. דב ישר אמר שהוא יכתוב בענייני פוליטיקה ומדינה ועוד לפני שקבענו משהו, כבר היה לי במייל מאמר מטעמו. לפני הוצאת גיליון היה מתעניין, "נו יש לך כותבים"? הוא ידע כמה קשה למצוא אנשים שמוכנים לשתף בדעתם הפרטית ויש להם את הזמן והרצון לכך. לאחר ההוצאה, הוא היה נרגש. מתקשר אליי ומשבח. תמיד מפרגן. זה היה חשוב לו מאוד. למרות גילו המבוגר, דאג להעביר אליי את המאמרים באמצעות המייל, מודפסים. (עד מאמרו האחרון!). אני נפרדת ממך דב היקר. תודה שהיית לי שותף בדרך המילים של "ניבים". תודה על אשכולות הענבים. תודה שהכרתי איש מדורך, כמוך. ת.נ.צ.ב.ה גיליון זה, מוקדש לזכרו.

אבא יקר ואהוב, וגם סבא לנכדים המיוחדים והיקרים והאהובים שלך: נועה, נימרוז, אלה, איתמר, ניצן ואלומה וניניך הקטנים – רוני ועמית.

דוד אוהב לאחייניך הרבים ואח לאחיותיך בארגנטינה-חנה וסוסי ומשפחת נייען המורחבת אשר בארגנטינה.

קשה למצוא מילים שיוכלו לתאר את העצב העמוק שלנו, בעומדנו כאן היום.

היית איש מיוחד במינו, איש משפחה לדוגמא ולמופת.

אחרון הסוציאליסטים, איש ישר דרך, שלם עם עצמו, מאמין בדרכו, חזק ועצמאי והסממן שהכי אפיין אותך: דאגן חסר תקנה לכל מקורביך וחבריך.

ביתכם, של אמא ז"ל ושליך היה תמיד שוקק חברים, דודים, בני משפחה המרובים ומקום אליו היה כייף לבוא.

המשכת לארח תמיד, ואהבת מאוד כשהנכדים, משפחה וחברי הקיבוץ באים לבקרך.

עלית מקורדובה בארגנטינה, כחניך השומר הצעיר בשנת 1948, באוניית סוחר טורקית, במטרה לעזור לבנות את המדינה.

נלחמת במלחמת השחרור וגם במלחמת ששת הימים, אין ספק היית גיבור גדול.

בארגנטינה השארת 6 אחים ואחיות הורים, אחיינים ודודים, משפחה גדולה ואוהבת. הבית של הורייך היה בית יהודי מסורתי, הדליקו נרות שבת וחגגו חגים יהודיים. המשפחה עברה לארגנטינה מליטא, בשנת 1917 עקב מלחמת אוקטובר.

היית בין מקימי הקיבוץ בשנת 1951, שנים אחדות לאחר הקמת געש, הגיעה אמא וחברותיה לקיבוץ, והכרתם תוך עבודה בפרדס, ומפגשים במטבח, וחתונתכם היתה הראשונה בגעש בחדר אוכל של הקיבוץ. אין ספק שהיית מאושר מכך.

בערוב ימיך נכנסת לעולם הטכנולוגי, והמחשב היה דרך נהדרת להיות בקשר עם משפחתך הקרובה והרחוקה דרך שליחת תמונות ומיילים.

גם כשהכאבים היו קשים וההתנהלות היומיומית הפכה קשה, לא התלוננת, אהבת להיות עצמאי ולארגן את חיייך כפי שמתאים לך.

ברצוננו לומר תודה לרותי ומירב שטיפלו באבא במסירות אין קץ, ותודות למטפל המסור דרשנה, ולצוותים הסיעודיים.

היית אחד ויחיד, סמל של יושרה, עוצמה וענווה.

נזכור ונאהב אותך תמיד.

דב, אנחנו נזכור אותך קודם כל כאיש משפחה, סבא וסבא רבא למופת, הנינים רונצ'י ועמיתי עשו אותך המאושר באדם וכמובן כל הנכדים.

היית צלול עד לפני כחודש, קראת שלושה עיתונים ביום וסיפרת לנו עד לפני כחודש שאתה קורא מאמרים מתורגמים בעיתון הארץ של הניו יורק טיימס.

ואתה גם עסקת בכתיבה פוליטית אקטואלית ופירסמת את דעותיך שנים על גבי שנים בשבועונים של התנועה הקיבוצית ובעיתון הקיבוצי ניבים. לימדת אותנו מושגים אקטואליים ופוליטיים. היית בקיא בכל ענייני האקטואליה ותמיד בארוחות שישי שוחחנו אתך על המצב כשאתה המרצה המרכזי.

ומדוע ג'נטלמן? כל שישי בערב היית מגיע אלינו או לעינת ומני לארוחה לבוש בגינוני לבוש אירופאיים – צעיף וכובע תואמים, אפודה וחולצה; ואף אהבת שירה של המשורר הצ'יליאני, פבלו נרודה.

היום אנו נפרדים ממך בכאב ואתה תיזכר **כקיבוצניק אידיאליסט, איש משפחה וג'נטלמן.**

רק בסוף יולי השנה חגגנו לך יומולדת 95 ואתה היית המאושר באדם-ביחד עם כל המשפחה, הנכדים והנינים. כמה ימים אחרי אתה נפלת ומשם החלה ההידרדרות ואתה כג'נטלמן אמיתי ביקשת למות בכבוד. ההידרדרות הייתה מהירה והיום בבוקר נפטרת במיטתך בכבוד הראוי לך.

זוכרת אני ביום הולדתך ה-95 שבו נשאת נאום כהרגלך- אמרת לנכדים שבונים את חייהם: חשוב לי גם שתלמדו על מנת שתתקדמו. עשית היפוך בחשיבה על חיי הקיבוץ בעבר.

זכית אף לפני חודשיים להיות נוכח בחתונה של נמרודי וזוהר, הקראת שם את אחת הברכות והתרגשת מאוד כשזוהר ונמרודי החתן והכלה ירדו אליך באמצע החופה ונשקו אותך. איזה קשר מדהים היה לך עם הצעירים במשפחה.

המשך בעמוד הבא

מת באיטיות/ פאבלו נרודה-
(Muere lentamente/Neruda)

תרגום: אריה קומיי

מת בְּאִטְיֹוֹת.

מִי שֶׁלֹא זָז מִמְקוֹמוֹ

מִי שֶׁלֹא מְתַעֲנֵן.

מִת בְּאִטְיֹוֹת

מִי שֶׁפּוֹגֵעַ בְּכַבְדּוֹ הָעֵצְמִי

מִי שֶׁלֹא נוֹתֵן נְשִׁיעָזְרוֹ לוֹ.

מִת בְּאִטְיֹוֹת.

תְּחִיָּה הַיּוֹם,

סֶכֶן הַיּוֹם

עֲשֵׂה זֹאת עַכְשָׁו.

אַל תִּתֵּן לְעֵצְמְךָ לְמוֹת בְּאִטְיֹוֹת.

אַל תִּמְנַע מִהָאִשֶּׁר.

ואתה דוב היקר חיית במרץ, עניין
ואהבה ומצאת את האושר שלך עם
המשפחה הנהדרת, החברים,
המדינה והקיבוץ ועם הספרים,
העיתונים, השירים והחברים.

נזכור אותך באהבה ובגעגועים,

אוהבים כולנו

והיום בבוקר מצאנו בקלסר שלך
מעטפות לבנות גדולות הממוענות
לכל אחד ואחת מאתנו עם צוואה
רוחנית ערכית שלך. אשתף אתכם
במשהו קטן המאפיין את דוב- "חיי
היו חיי עמל כפיים. לא למדתי, אבל
בקיבוץ של היום חלו שינויים והיום
זה לחיות עם ביטחון, ניתן להתקדם,
לעבוד, ללמוד ולחיות חיים שלמים.
אני עשיר ומאושר במשפחתנו,
ואתם הרכוש והכוח שלי. קל לי
לחיות בצניעות ובבריאות הודות
למאמצים עבורי. סיסמתי היא
"עמל-לתת".

כל כך אופייני לדוב להשאיר צוואה
כזו, כתיבתו הייתה כוחו.

ואסיים בפן נוסף של דוב הג'נטלמן
והרומנטיקן. לאאידה אשתו
שנפטרה לפני 20 שנה, הוא הקדיש
באזכרות שירי אהבה של המשורר
נרודה: (אני בחרתי שיר המאפיין את
חיך הפוריים והמלאים)

משפחה, חברי געש וידידים,

היום, אנו מלווים את חברנו היקר דב ניימן, שהלך לעולמו בשיבה טובה.

דובליה, עוד בגילך המופלג 95, המשכת והתעקשת לסייע מעבר ליכולותיך לכל דורש. תמיד התעניינת בפוליטיקה של הארץ ושל העולם ובנעשה בקיבוץ געש שכה אהבת והיית ממקימיו.

מאמריך בעיתונות הקיבוצית וגם בעלון הקיבוצי היו מלאי אכפתיות ודאגה.

כשהיית תברואן, הקפדת להישמע לכל קריאה של חבר במצוקה בביתו, ללא שעון שמורה על שעות לא קונבנציונאליות.

שתלת גפן בגינתך ועד השבועות האחרונים נהנית להביא לחברים ענבים שזה עתה קטפת.

דב יקר, היית חלק פעיל וחלוצי בתקומה העברית בארץ ישראל מימי נגבה, דרך מעברות, אילון ועלי קאסם כדי להקים את הקיבוץ הלטינו אמריקאי הראשון יחד עם חבריך לגרעין, התגאית בכל אלה ובצדק.

אהבת את ביתך הקיבוצי, ובו הקמת משפחה עם אאידה היקרה.

במרוצת השנים כאבת את השינויים שהתחוללו בארץ ובקיבוץ, אבל ידעת להבין ששינויים אלה הכרחיים וחלק ממציאות התקופה.

היית עלם צעיר כאשר נפרדת מהוריך בארגנטינה בכאב אך באמונה יהודית וציונית. כעבור שנים רבות נסעת עוד באוניה לבקר את אימך החולה ועל כך סיפרת בהתרגשות בשובך!.

בשבועות האחרונים עייפת חבר יקר, היית מוקף בילדיך שלמה ועינת, בבני זוגם אירית ומני, בנכדיך, ונינך.

אדמת געש שכה אהבת חובקת אותך באהבה, נוח בשלום דוב היקר.

סבא היקר,

החבר הכי טוב שלי.

אין מילים שיכולים לבטא את כמה אני אוהב ומעריך אותך.

לימדת אותי מזה צניעות, דאגה ואהבה לסובבים אותנו.

אתה מורה לחיים, לאהבת הארץ ברמות שאי אפשר לתאר.

ציונות ברמה הכי גבוהה שיש.

ציונות אמיתית, נקייה ויפה.

כזאת שהייתה רק פעם.

הנכדים, הנינים המתוקים, וכמובן בני ובנות זוג שלנו היו בשבילך הכל.

דאגה ואהבה אין סופית.

כזאת שאי אפשר להסביר במילים.

איך אהבת את החברים הצעירים בקיבוץ, את החברים שלי.

תמיד שואל, מתעניין בכל אחד..כאלו היה הנכד שלך.

כמה יחסרו לי הישיבות הקבועות שלנו אחרי העבודה, הסיפורים שלך, להתייעץ בכל דבר.

או פשוט לשבת לידך ולשמוע את הים מתחת לגפן שכל כך אהבת וטיפחת.

חודש הבא זה 20 שנה לסבתא היקרה.

אני בטוח שנפגשתם היום אחרי כל הרבה שנים.

איך אהבת אותה...

מקווה שאתם יושבים ביחד ושותים מאטה טוב.

ונרגעים ושמחים על המשפחה המדהימה שהקמתם.

אני אוהב אותך סבא שלי.

אני יושבת לכתוב לך משהו והאמת מתקשה לסדר את המחשבות, נכון הגעת לגיל 95, אבל עד לא מזמן היה אפשר להתבלבל ולחשוב שאתה בן 80.

סבא נמרץ אשר נמצא בכל מקום זמן ,

סבא עם ריח המקטרת אשר נושב מאחוריו ,

סבא עם כובע אלגנטי, צעיף משופץ ומכנס מחויט שהוא קונה רק בשוק בנתניה,

סבא עם שריקה שאפשר לזהות ממרחקים ,

סבא עם חיוך מרוח על פניו, לב גדול, חם ואוהב וייחודיות שכל כך קשה להסביר .

סבא אהוב, היית עבורנו במשפחה שורש חזק ויציב ,

מלא בסיפורים על חיך מהעליה לארץ, על הקיבוץ וכל חברייך בו , מלא בידע נרחב על היסטוריה, מלחמות וחדשות. תמיד מעודכן בכל. דאגת שלכולנו יהיה הכי טוב, שלא יחסר לנו דבר, תמיד לפנק ולאהוב.

אני נזכרת בשמות החיבה הרבים שהענקת לנו הנכדים, מיידלה ופטיסיטו ועוד כל מיני שרבובי מילים בידיש וספרדית. תמיד זוכר כל אירוע מיוחד שלנו ושל חברים רבים שלך, סבא חזק מלא באותנטיות, חזק וחמלה שלא הסכמת לכולם לראות.

סבא אפשרת והענקת לכולנו חיים מלאים ומאושרים

ואצטט לסיום את השיר 'צעיר לנצח' שמתאר באופן יפה את החיים שהיו לך בעיניים שלנו :

דאגת כי ידיך יהיו תמיד עסוקות

וצעדיך מהירים

בנית עם סבתא בית יציב

ועמדת מול רוחות השינויים

בליבך הייתה שמחה

ואנחנו תמיד נשיר את שירך

בשבילנו אתה שתישאר צעיר לנצח

אוהבים הנכדים

באתי להיפרד מאיש יקר וידיד אמיתי שלי, הכרתי את דב עוד לפני שעליתי ארצה ב-1965. נפגשנו בביתם של רחל ואריה סלוצקי בבואנוס איירס, אז הם היו בשליחות ודב היה בביקור משפחתי ומכיוון שהיינו אמורים לעלות על אותה אוניה, אריה הזמין אותנו לביתם על מנת שנכיר אותו.

ב-8 למרץ 1965 עלינו לאוניית צים ששמה היה ירושלים ובמשך 20 יום ישבתי בכל הזדמנות עם דב ושמעתי על געש, על חיי הקיבוץ, על התנועה, לפני עלייתם ארצה ועל הקמת הקיבוץ. בעצם מאז נוצר קשר מיוחד איתו, ולמרות פער הגילאים, הרגשתי ידידות אמת עימו. געגועיו לארגנטינה, הובילו אותי כל פעם שיצא לי לנסוע לשם להביא לו קסטות של שירי גרדל והשיא היה כאשר הבאתי לו אוסף של קסטות של ההיסטוריה של הטנגו, הוא קיבל בהתרגשות את האוסף ולא פעם הזמין אותי למוע איתו, וגם לעשן מקטרת ביחד, אחרי שהשביע אותי שלא אספר לשלמה ועינת, וכך הפכנו לשותפי סוד.

עבור דב, עבודה היתה ערך ואחרי שנים של עשייה במסגריה ובמפעל, כאשר הפך תברואן, הוא ראה בזה שליחות של ממש, שבועיים לאחר שסיים את עבודתו הגיע אלינו לקחת קצת טבק למקטרת ואז הוא אמר לנו, כל עוד עבדתי לא כאב כלום ועכשיו שיצאתי לפנסיה מוקדמת כל פעם כואב משהו אחר.

דב גם היה מעורב בפוליטיקה והתעניין בסכסוך הישראלי הפלסטינאי ודאג לפרסם את מאמריו באופן קבוע בעיתונות התנועתית לא פעם היו לנו חילוקי דעות, אך תמיד סיימנו את הויכוח עם חיבוק גדול.

כל פעם שאנו באים לכאן להיפרד מאחד החברים הותיקים, אנו מרגישים שחלק מהגוף שלנו נקרע.

אז היום אנו נפרדים מחבר לדרך, חבר יקר ואני נפרד בכאב עצום מידיד אישי ויקר, תנוח על משכבך בשלום, מנוחה זו מגיעה לך.

לשלמה, עינת וכל המשפחה כאבכם הוא כאבי, מחזק אתכם!

דב, דובל'ה וסבא יקר שלנו! / מאת אלה דר

הטלפון צלצל מוקדם, וכבר לפני שהספקנו לענות, ידענו.
אלו היו צמד המילים שכולנו ניסינו להזחיק, "סבא נפטר".
בתקופה האחרונה נחלשת מאוד, בעיקר הגוף התחיל לשחרר, למרות
שהראש עדיין סירב.

מאמציך להחזיק ולשמר עוד קצת ממה שאתה כלכך אוהב, היום
שוחררו ואיתם המשכת הלאה.

סבא דב הוא אדם מיוחד.

עד לא מזמן עוד ירד לים "מהעלייה הקשה",

היה נוסע באוטובוס לנצרת לבקר משפחה, תופס מונית להסתפר
בנתניה, ותוך כדי עוד מספיק

לקנות בשוק נעלי בית וחולצות.

וכמובן שכוח לא נגמר לו, היה ממשיך במרץ לכתוב לעיתון הקיבוץ
ולשלוח מיילים לארגנטינה עם

תמונות של המשפחה.

סבא דב היה קצת יותר מסבא.

כל אחד מבני המשפחה היה בשבילו כמו אוצר.

מטפח, שואל, דואג ויודע כל פרט על כולם.

תמיד מפנק וכל-כך כל-כך אוהב.

תודה שהיית לנו סבא מיוחד.

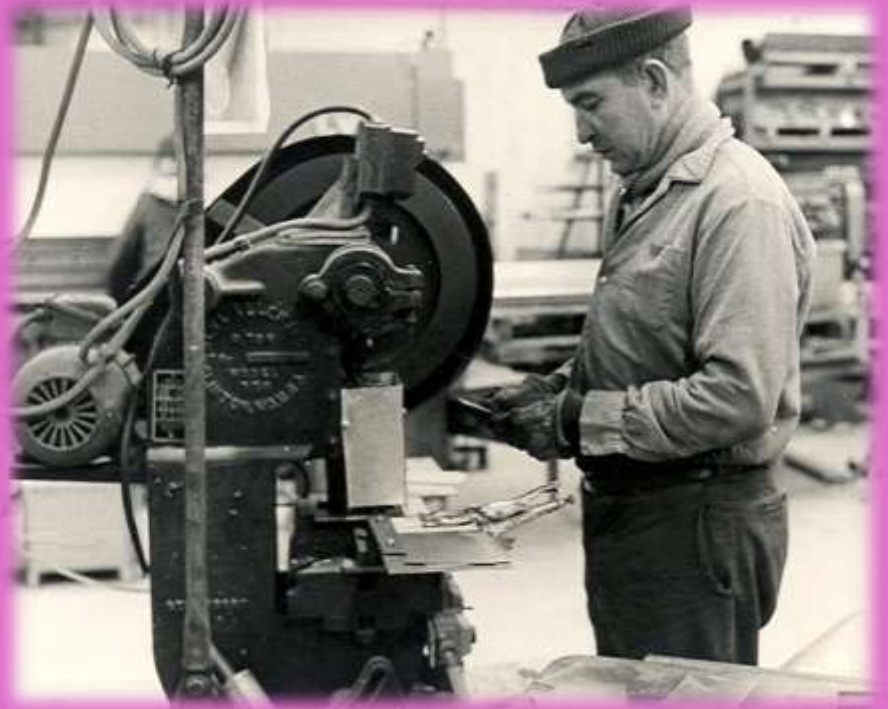
אוהבים אותך תמיד

מאיתנו הנכדים והמשפחה.

"אני גר מול המים
בין שדות ובין חול
מעלי השמיים
וממול ים כחול
לפעמים אני חי פה
לפעמים אני מת
לפעמים הדמיון פה
כבר נראה כמו אמת
יש לילות של ירח
במזרח הזה
יש ימים שצורח
הכאב בחזה

אני גר מול המים
והאופק רחוק
וגבוהים השמיים
והים הוא עמוק
יש ליופי פה טעם
של עקבות מלחמה
פה גדלים עשבי זעם
בין פרחי נחמה
כאן יודעות השפתיים
לחייך לזמן
כאן בוכות העיניים
כבר שנים מעצמן

אני גר מול המים
ונופים משכבר
מספרים לי בינתיים
איך הפכו לעפר
כאן תמצא בכל אבן
גם שרידי חלומות
כאן נושאים את הסבל
בתוך סל השמחות
כאן שותים את הצער
בגביעי אהבה
כאן שרים שירי סער
בין תפילות אשכבה"

שנים רבות של היכרות בינינו יצרו סוג של קירבה מיוחדת. היכן שעבדתי הוא העדיף, לדבריו, להגיע אלי להתיעץ בעניינים שונים הקשורים לקיבוץ ולעצמו בלי להרגיש שהוא מציק או מפריע. בהיותו מעורב פוליטית הירבה לכתוב ולשלוח מכתבים למערכות עיתונים שונים ובעיקר לעיתוני התנועה הקיבוצית. ממני ביקש דב לעבור על מה שכתב ולתקן את הדרוש תיקון וכמובן לעלון ניבים שעליו לא היה מוכן לוותר וכתב לו את מיטב מאמריו בשקדנות ובאיכפתיות רבה.

דב שיתף אותי בחייו הפרטיים, בבריאותו ובעיקר עד כמה היה גאה במשפחתו הגדלה ומתרחבת בגעש ועד כמה לא רצה להפריע להם בבעיות "קטנות" לדבריו, הקשורות למחשב ועוד: "הם עסוקים מאוד ואני לא רוצה להפריע להם" טען כשניסיתי להפנות אותו לבני המשפחה.

תמיד התעניין בשלומי ובעיקר לאורך תקופת הקורונה והסגרים. אם לא נפגשנו השאיר לי הודעות במשיבון, היחיד שעדיין השתמש בזה... שלח ברכות לחגים ואפילו דאג להביא ענבים פרי גנו להתפאר, בקלנועית. דב היה אדם מעורב ואיכפתי בכל הקשור למדינה ולגעש בפרט. היה גאה בהיותו עובד ועמל במשך כל שנות חייו, הרי לשם כך עלה ארצה והיה רוצה שהמקום הזה שהיה ביתו, ישגשג, ימשיך ויצמיח אנשים שיאהבו את המקום ויהיו פטריוטים לפחות כמוהו. את תכונותיו הטובות אני בטוחה שהצליח להעביר ולהטמיע בבני משפחתו. למדתי ממנו רבות על חייו וחיי הקיבוץ במשך שנות הכרותינו ולמדתי להעריך את הקשר העמוק וללא פשרות שלו לארץ ולגעש כשתמיד יצא להגנת הקיבוץ ודרכו.

משתתפת מעומק ליבי בצער המשפחה על לכתו. הוא יחסר לי בנוף.

לדאבוני, הניידות שלי מוגבלת ואינני יוצאת מן הבית. רציתי מאד להשתתף בהלוויתו של אבא, אני חייבת לו ולאמא חוב גדול על העובדה שאחרי שאמא שלי נפטרה בגעש והייתי מנותקת חברתית בהיותי צמודה אליה, אבא ואמא אימצו אותי, שמרו לי מקום בחדר האוכל בימי ששי, הזמינו בשבתות לביתם וגם שמרו על קשר בהיותנו מגויסים בקיבוץ הראל. אני חושבת שאבא זכה לחיות לפי הערכים שהאמין בהם וזכה למוות בנשיקה. תמיד אמר "יש לי משפחה מפוארת". אז אתכם באבלכם ושנה טובה לכולכם

צלצלו להגיד מזל טוב

- 1.9 - אדל שורר, ערטל גולדברג בשן, גאיה לביא, רומי סיטרין
2.9 - אורלי שטרויך
3.9 - יצחק חרוש
4.9 - מיכי דרורי, הדס קופלוב, רמי פירקה
5.9 - גרשון וייס, גיא פילס, תומר קסטין
6.9 - עופרי קייט, שני ברדה
7.9 - שירן שטרויך, עדי גוגנהיים
8.9 - רותם רובינסקי, אלומה סיטרין
9.9 - אורה רוגלין
10.9 - אורי ליבוביץ חסון
11.9 - יפעת ברודצקי
12.9 - יעל תירוש, ישי בלבן, תמרה גלברד, יובל אמזלג
13.9 - יצחק זילבר, עופר קופרמן, רז סלוצקי
15.9 - גיל שרויט, עידו גילדין, אלמוג מעין
- 16.9 - דויד כהן
18.9 - עדי דרורי, טל יחיאל גוגנהיים, שירי דימנד
19.9 - נדב דור, סתו פלדמן
20.9 - חנן רוגלין, דורית בלנש-יערי, גיא דימנד
21.9 - הוגו לובל, מירב סלוצקי, רוני מולכו
22.9 - מיכאל גוגנהיים, מיקה בורלקוב
23.9 - הילה קורי אלון, אורי דרורי
25.9 - נועה אבני-טמים
26.9 - מיכאלה גולדשטיין
28.9 - ענבל סיטרין
29.9 - דניאל שרוני, דניאל קסלסי
30.9 - עודד רוזנטל, הלל שחר, ליאור קסטין

- 1.10 - גאיל מדי חן, רועי עמוס ברדה, 2.10 - נוי שורר
3.10 - ינון משלנקה, ליאור רובין
4.10 - ליאב רובינסקי, רום גוני
5.10 - ניבה קסטין, עידו פילס, זוהר סלוצקי
6.10 - אוריה דוויק
7.10 - לילך קופרמן
8.10 - ליה כתב
10.10 - מוניקה קופרמן, נופר גולדברג, שרון פנצינר
11.10 - רז פלברג
12.10 - יחזקאל פירקה, רותם נגרי
14.10 - אפרים הר נוי, עידן ברק
15.10 - דן גפני, עדן קייט
16.10 - אניטה גוגנהיים, בוריס מזור,
18.10 - אורנה לוין, אופיר דרורי, לי בורודצקי
19.10 - נורית אחרק, רום-אברהם סלוצקי
- 20.10 - גלי סקיבה
21.10 - ורד גולדברג
23.10 - אסתר לובל, שקד שביט
25.10 - גלעד קסטין, רוויה רובינסקי, אלון רייך קלינה
26.10 - יובל פילס
28.10 - גפן סלוצקי
29.10 - יובל קסטין, לחן דור, לוטן דור
30.10 - חנה חזן שושן, עמית ברק, שיר הדר, איה סיטרין
31.10 - יסמין גונן שטרויך

איחולים לבכיים

לזהר ועמית סלוצקי שירן ולכל המשפחה
מזל טוב להולדת הבן- עומר
נכד למירב וירון
נין לרחל